

SLADKÝ ŽIVOT

Heidi Riceová
Pomsta v ráji

HEIDI RICEOVÁ

POMSTA V RÁJI

PŘEKLAD

ZDENĚK UHERČÍK

Milá čtenářko,

*červen je asi můj nejoblíbenější měsíc. Měsíc rozepjatý mezi dechem jara a pulzem léta, měsíc s korunou světla. Dny se natahují do zlatých nekonečen, jako by slunce nechtělo zavřít oči, a obzor hoří měkkým plamenem soumraku. V nejdelších dnech roku se čas rozplývá v trávě provoněné senem a ve stínech stromů, jež už nejsou jarně křehké, ale plné síly. Noci jsou žhavé a tiché, nesou v sobě šepot dálky a příslib doteků. Hvězdy se třpytí nad rozpálenou zemí a vzduch vibruje cvrkotem, jako by sama příroda zpívala píseň o dozrávání. Jaro odkládá svěží zelený šat a obléká si hlubší barvy a odvážnější vůně. Je to měsíc na prahu prázdnin a snů, měsíc, kdy se srdce učí zpo-
malit, a přesto hořet ve zběsilém rytmu. Je to měsíc otevřených oken, bosých kroků a odvahy nechat se unášet teplem, které slibuje, že léto už stojí za dveřmi.*

Pro mě je červen asi mnohem více měsícem lásky než populární květen

Takže

S láskou

Váš Harlequin

Heidi Riceová

POMSTA V RÁJI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Revenge in Paradise

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Zdeněk Uherčík

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 Heidi Rice
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2876-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2877-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2878-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Milly Devlinová si vykasala vypůjčenou luxusní róbu – která jistě stála desetinásobek jejího současného měsíčního příjmu – a rozběhla se dolů po příkrém kamenném schodišti zalitým měsíčním světlem...

Opět utíkala. Tentokrát z nádherného paláce na Capri – usazeného na vrcholku útesu a s výhledem na azurové moře –, dějiště jejího posledního fiaska. Protože hádka se sestrou před očima nechutně bohatých a absurdně krásných lidí, kteří na mramorové terase usrkávali archivní chlast a zobali nesmírně drahý kaviár, nepatřila k výkonům, na něž by byla pyšná. A rozhodně to neměla v úmyslu, když svolila, že doprovodí Lacey na večírek pořádaný k otevření nové italské pobočky společnosti jejího manžela Brandona Cadea.

Milly zaklela, když se jí podpatek smekl po kamenné dlažbě, ale zachytila se litinové balustrády dřív, než mohla po hlavě vletět do Neapolského zálivu. Po tom večerním extempore by to bylo docela stylové rozloučení.

Zhluboka se nadechla a skopla střevíčky, také půjčené od sestry, protože luxusní boty nepatřily do Millyina života o nic víc než okázalé společenské události.

Lacey nechtěla, aby se její sestra cítila nesvá ve světě, v němž díky otci Ruby a svému manželovi, miliardáři Brandonu Cadeovi, teď žila.

Ale moc se to nepovedlo.

Milly sebrala střevíce a kousla se do dolního rtu, aby se přestala třást.

Krátce se ohlédla směrem k exkluzivnímu večírku tam nahoře, který byl stále v plném proudu, a vybavila si šeptandu, která ji provázela, když se prodírala davem na terase a hledala nejbližší východ. Litovala, že umí tak dobře italsky.

„Nechápu, proč ji sem Cade a jeho žena brali. Ta ženská je neslušný a nevděčný spratek.“

„Je jako koule na noze a naprostá nula. Slyšela jsem, že se toulala s batohem po Evropě jako nějaký bezdomovec.“

Potlačila záchvěv trapných rozpaků. Bylo jí jedno, co si o ní kdokoli z těch lidí myslí. Netoužila patřit do jejich světa. Pouze souhlasila, že přijde, aby Lacey viděla, že je naprosto v pořádku. Zatímco ale sbíhala dolů po schodech a kamenná dlažba ji hrála do bosých chodidel, nedokázala pustit z hlavy úzkostný výraz ve tváři Lacey, když se před dvaceti minutami hádaly...

„Proč nepřijedeš domů do Londýna, Milly? Chybíš Ruby i mně. Máme o tebe s Brandonem starost.“

„Nevím, proč by se měl o mě starat. Proto jsi mě sem pozvala? Abyste si mě zase podali? Jsem v Janově šťastná, Lacey.“

Ale nebyla to pravda. Millie si dělala velké plány, že ji uživí její umění, ale žádný velký úspěch to nebyl... Zatím. Pravdou bylo, že nikdy neměla dost času na kreslení nebo na rozvinutí svých nápadů, protože většinu času jí zabírala práce za minimální mzdu, napřed ve Francii a poté v Itálii, a měla co dělat, aby se vůbec udržela nad vodou.

Ale návrat do Londýna by považovala za selhání. Nemůže dovolit, aby ji sestra a její manžel podporovali. Bez ohledu na to, jak byl Brandon Cade zámožný. Za svůj život odpovídá jen ona sama. Ani

nechtěla jako divák sledovat nové, neskutečně šťastné a zamilované manželství své sestry.

Ztěžka polkla a potlačila drobný, ale nepříjemný osten závisti. Její starší sestra neměla dlouho na různých ustláno, když se v pouhých devatenácti stala svobodnou matkou a zároveň náhradní matkou Milly. Zasloužila si nalézt štěstí s mediálním miliardářem, který byl otcem dítěte.

Jen kdyby si Millie nepřipadala tolik odstrčená. Milly, Lacey a Ruby bývaly jako jedno. Jako pevná, sevřená, nerozdělitelná rodina. Dokud Brandon Cade nezjistil, že Ruby je jeho dcera... A nevpadl před osmnácti měsíci do jejich obyčejného a prostého života s tím, že si Lacey vezme a bude Ruby skutečným otcem. A nezměnil tak Millyinu rodinu navždy.

Nezapadala do jejich luxusního světa. A čím dříve si to Lacey a Brandon uvědomí, tím lépe pro všechny. A pokud jde o její zbožňovanou neteř Ruby...

Millie zaklela, když doběhla k soukromému přístavišti pod palácem.

To je podpásovka, Lacey, podpásovka.

Millie se svou neteří každý víkend mluvila prostřednictvím videohovoru, ale ta v poslední době trávila mnoho času se svým otcem, cvičila svoji nezbednou fenku Zvonilku a zvykala si na malého bratříčka Arthura.

Kdybys tak věděla, Lacey, jak moc mi Ruby chybí. Ale už mě nepotřebuje, a ani ty mě nepotřebuješ.

Musí si zařídit vlastní budoucnost, která nebude závislá na Cadesových. Proč to sestra nechápe? A nevypadne z jejího života?

Jistě, Millie svůj život možná pořádně pomotala, ale přehnaný zájem Lacey a Brandona jí rozhodně nijak nepomáhal.

Byla naštvaná a připadala si silnější, když kráčela podél přístaviště, kde se nablýskané luxusní jachty a motorové čluny líně pohupovaly v tak natěsnaných

řadách, že se pod nimi ztrácela hladina mihotavě odrážející měsíční světlo.

Trvalo jí sotva dvě minuty, než si uvědomila, že soukromé přístaviště je slepá ulička. Do přístavu trajektu do Sorrenta se mohla dostat jedině tak, že by v luxusních šatech své sestry plavala okolo skalnatého mysu, nebo na něj vylezla.

Paráda. Slečna Kazilka opět zasahuje.

Zaklela. Zvuk jejího hlasu se k ní líně odrazil od stěny útesu. Nikam nespěchal.

Samozřejmě se mohla vrátit a odejít palácem v propocených šatech, s rozmazaným mejkapem a tím, co jí na hlavě zbylo z účesu, který jí v hotelu v Sorrentu vytvořila Laceyina osobní stylistka, a během jejího ztřeštěného útěku se začínalo podobat šikmé věži v Pise.

To je fuk. Raději poplavu míli v luxusních šatech, než abych zase slyšela ty pokrytecké snoby.

Došla na konec dřevěného mola ukotveného k útesu – aby se ujistila, že z Přístaviště zkázy neexistuje jiná viditelná cesta – a uviděla nablýskaný motorový člun.

Není to právě ten člun, s nímž spolu s Lacey připlula ze Sorrenta?

Důkladně zkontrolovala palubu, ale byla prázdná a temná, dokonce ani dvířky kajuty nepronikalo žádné světlo.

Starší muž, který je sem přivezl, zřejmě právě večerel v paláci spolu s ostatním personálem, aby po půlnoci, až večírek skončí, mohl odvézt ji a Lacey zpátky do Sorrenta. Vyndala mobil, aby mu zavolala, a téměř okamžitě zaklela. Žádný signál.

Zastrčila mobil zpátky do kabelky.

Večírek potrvá ještě nejméně dvě hodiny. Raději by umřela, než by se tam vrátila.

Ale... Proč si člun prostě nepůjčit? Uměla jej řídit, protože stejným, byť to byl starší model, vozila

turisty po přístavu v Janově, což bylo jedno z jejích dvou současných zaměstnání. Jakmile se vrátí do luxusního hotelu v Sorrentu, vyhledá někoho z Cadeových zaměstnanců, který se později s člunem vrátí na Capri a vyzvedne její sestru.

Na obloze vybuchl ohňostroj a jásot na terase nahore připomněl Milly všechny důvody, proč se tam nechce vracet.

Do zátoky se třpytivě snášely zelené a modré hvězdičky.

Trhaně se nadechla a hodila střevíčky s jehlovými podpatky na palubu člunu. Zastrčila si lem sukně za kalhotky a přeskočila zábradlí.

Po špičkách zamířila na rozhoupaném člunu ke kormidlu. Spokojeně se ušklíbala. Klíček byl v zapalování. To musí být dobré znamení.

Rychle odvázala poutací lana.

Jakmile budu mít signál, dám jim vědět, že jsem si člun půjčila.

Díky dřívějšímu návratu do Sorrenta bude převlečená, sbalená a na zastávce autobusu dřív, než se Lacey vrátí do hotelu. Nestála o další mučivý rozhovor se sestrou o své nezávislosti. Takových měla za uplynulý rok až nad hlavu.

Jakmile bude v autobusu, pošle sestře textovku. Omluví se a řekne jí, aby si nedělala starosti. Ještě předtím, než Lacey ráno odletí Cadeovým soukromým letadlem do Londýna.

Milly se vrátila ke kormidlu a nastartovala. Motor předl, když se vyhýbala větším plavidlům a stáčela příď člunu ven do zátoky.

Zatímco člun zdolával vody Neapolského zálivu, pozorně sledovala obzor a její oči přivykaly tmě. Kam až dohlédla, byla hladina čistá, rybáři i turisté už dávno spali.

Vítězoslavně se zasmála a přitáhla páku plynu

nadoraz. Člun se vzepjal, letěl nad vlnami a ona v celém těle cítila nápor adrenalinu.

Konečně volná.

Zbavila se všech závazků a úzkosti, která ji svažovala od chvíle, kdy ji Lacey pozvala na slavnost. A ona měla pocit, že jí musí vyhovět.

Vítr ji šlehal do tváří. Vykřikla radostí, že konečně setřásla z ramen nekonečnou přítěž příliš starostlivé rodiny a úvahy o budoucnosti.

Výkřik se jí ale zadrhl v hrdle, protože ve stejném okamžiku se dvířka kajuty rozlétla a ven vyrazil nějaký muž. Byl tmavý, rozcuchaný, v černém smokinu a kalhotách, bos a s bílou košilí rozepnutou až do pasu. Tohle nebyl více než šedesátiletý Paolo, který je před třemi hodinami odvezl na Capri.

Zatajila dech, když uviděla jeho mohutný hrudník posetý drobnými chloupky a v místě srdce zahlédla vytetované dvě zkřížené námořnické šavle.

Piráta ve smokinku šitém na zakázku... Zdá se mi to, mám halucinace nebo obojí zároveň?

„Kdo jste?“ vypískla překvapeně. „A proč se tam schováváte?“

Jeho pozoruhodně pohlednou tvář zkroutil vztek-lý úšklebek.

„Neschovával jsem se. Spal jsem, dokud jste mě neprobudila,“ zavrčel hlubokým hlasem, ale natolik hlasitě, že ho bylo slyšet u přes hučení motoru. V uších slyšela tlukot vlastního srdce. „A tohle je můj člun. Chcete ho snad ukrást?“

Náhle bylo všechno jasné jako ohňostroj, který jim stále vybuchoval nad hlavami.

No paráda... Slečna Kazilka si právě vypůjčila ne-správný člun!

Roman Garner zíral na bosou dívku, která řídila jeho člun, blyštivé šaty zastrkané za kalhotky

odhalovaly její opálené nohy a složitý účes se jí nakláněl na stranu.

Právě to s ním hodilo přes kajutu a byl vytržen z hlubokého, klidného spánku.

Ale únava z časového posunu – která ho zahнала do člunu, aby si zdříml, a především unikl nudě Cadeova večírku – byla ta tam. Sevřel zábradlí člunu plavně letícího přes vlny a zadíval se na dívku, která na něho třeštila oči veliké jako podšálky.

„Já... já nic nekradu,“ řekla, když zase byla schopna slova.

„Aha, takže je váš?“ zavrčel a snažil se, aby na sobě nedal znát, jak ho pobavil její vyděšený výraz, nebo jak ho vzrušuje pohled na její prsa, přitisknutá šaty lesknoucími se v měsíčním světle.

Bolela ho hlava a mohla za to jediné ona.

„Půjčila jsem si ho.“

„Lidé se mě obvykle předem zeptají, když si ode mě chtějí půjčit něco z mého majetku,“ řekl a zamnul si čelo v místě, kde po nárazu o podlahu kajuty určitě přišel o nemálo mozkových buněk. „Abych jim mohl říct, ať vypadnou.“

„Myslela jsem, že ten člun patří mému švagrovi.“

Pěkná povídačka. Považuje ho za hlupáka?

„Jo, jasně.“

Otevřela ústa, aby ještě něco řekla, ale v ten okamžik člunem prudce smýkl náraz vlny. Člun se v náklonu otočil a kormidelní kolo jí vyklouzlo z rukou.

Její výkřik rozřízl noční tmu a muž přiskočil a zachytil ji dřív, než mohla po hlavě spadnout do vln Tyrhénského moře.

Tvrdě dopadli na palubu. Stihl se otočit tak, aby utlumil společný pád a nerozmačkal ji pod sebou. Ale zaplatil za to. Hekl, když mu bokem projela ostrá bolest.

Motor člunu okamžitě utichl. Jistící kabel byl naštěstí připojený.

Ležel otřesený na palubě a s malou zlodějkou člunů v náruči zíral do noční oblohy. Zjišťoval, že je hebká na všech správných místech.

Vnímal dívčinu pružnou postavu a bohaté křivky a uvědomil si, jak je to dávno, co se nad ním skláněla nějaká žena.

To se musí někdy napravit, Romane.

Jeho vzpurné libido ale zachytilo narážku i přes bodavou bolest v zádech a zlost, že takhle nepřijemně dopadl.

Vzpamatovala se mnohem dříve než on, zvedla se se zmučeným a překvapeným výrazem. Ale na jeho vkus se netvářila příliš kajícně.

„Nechtěla jsem ukrást váš člun,“ ohradila se.

„Vážně? A čím člun jste mínila ukrást?“ zavrčel a zvedl se na lokty.

Vtom se ale zpoza mraků vyhoupl úplněk, a on si ji mohl dobře prohlédnout.

Mejkap měla ve stejně hrozném stavu jako všechno ostatní, ale rozmazané oční stíny, zbytky řasenky, ani setřená rtěnka nedokázaly zakrýt její neobvyklou krásu – veliké oči, neústupnou bradu a mírný předkus, který její překvapivou krásu podtrhoval. Malý zlatý kroužek v levé nosní dírce jí dodával osobitý půvab.

Ta dívka byla nádherná...

Přimhouřil oči. A nějak povědomá.

Odkud ji zná? A vzápětí mu to došlo. Připlula s Lacey, ženou toho mizery Cadea. Kdyby byl věděl, že sám Cade se oslavy nezúčastní, neobtěžoval by se s návštěvou večírku, přestože to bylo sotva míli od jeho útočiště na ostrově, kde měl strávit nucenou čtrnáctidenní pauzu.

„Pracujete pro Brandona Cadea, vidíte?“ Je snad asistentkou jeho ženy? Kdyby se někdo s Cadeových zaměstnanců pokusil ukrást jeho člun, už by našel způsob, jak to využít proti svému rivalovi.

Třeba malá průmyslová špionáž? Nebo ještě lépe žaloba, aby ho ponížil?

„Cože? Ne...“, opáčila. „Vy znáte Brandona?“ zeptala se opatrně, ale stále to neznělo omluvně.

Ztěžka vstal a snažil se ignorovat bolest po pádu na palubu.

Takže *Brandon*? Patří tedy do užšího okruhu Cadeových? Snad milenka? Proto ta tichá hádka s jeho manželkou na začátku večera? Proč by ale zvali tuhle dívku na slavnost, kdyby spala s jejím manželem?

Ale ať to vezme z jakéhokoli konce, tahle situace by se dala využít. Samozřejmě pokud to není nějaká léčka. Opět se ozval jeho obvyklý cynismus. Protože jaká je pravděpodobnost, že si tahle dívka vybere právě jeho člun? A proč je tak rozcuchaná a zmučlaná, když předtím vypadala tak přitažlivě...?

No tak, člověče. Přitažlivě? Vážně?

Už podruhé za tento večer musel napomenout své nezbedné libido. To byl rekord. Je na tom už tak špatně, že považuje za přitažlivé to, co Cade odloží?

„Ano, znám Cadea,“ řekl tajemně. „Máme podobné obchodní zájmy,“ dodal, ačkoli měli mnohem víc společného. Útroby se mu sevřely dobře známým vztekem, ale nechal to být.

Teď bylo Romanovou výhodou, že Cade vždy odmítal uznat jejich vztah, nikoli slabinou jako v minulosti. Po šestnácti letech usilovné práce byl Roman významným hráčem na stejném poli, které v Británii po generace ovládala rodina Cadeů. Ale na rozdíl od Cadea, který všechno zdědil, musel si Roman své postavení vydobýt.

„Kdo... Kdo vůbec jste?“ zeptala se znovu, jako kdyby to nevěděla.

Zamračil se. *Opatrně*. To rozhodně.

Jestli tahle dívka pracuje pro Cadea, musí vědět, kdo Roman je, protože si vzal za své upoutat

pozornost firmy Cade Inc a přetáhnout jim nejlepší zaměstnance jenom proto, aby toho chlapa naštal. Ale ona se i přes svůj neupravený vzhled a sklonem k pirátství dokázala tvářit velice nevinně.

„Protože za této situace jsem já postiženým, žádám, abyste se představila jako první,“ vyzval ji tím nejdůraznějším hlasem ředitele vesmíru, jakého byl schopen. On už jí poskytl informací víc než dost.

Byla na jeho člunu uprostřed Neapolského zálivu, bez jeho svolení a kvůli jejím skopičinám má teď pořádnou modřinu na zadku. Panoval tady výrazný nepoměr sil, který ale svým rázným postojem naprosto ignorovala.

Ke svému znechucení si uvědomoval, že ho její tvrdohlavý výraz přitahuje. Proč mu nechce říct, jak se jmenuje? A proč je proto ještě... přitažlivější? Protože obvykle ho nepřátelství a potíže nevzrušovaly.

„Jak jste postižený?“ zeptala se, protože jí zjevně nedošlo, kdo je tady ředitelem vesmíru. To byla pro Romana novinka, protože byl zvyklý, že ženy dělaly přesně to, co po nich chtěl.

„Tak dobře.“ Roman vytáhl z kapsy saka mobil, aby dal rázně najevo, že ho její chování nemůže rozhodit. „Máte dvě vteřiny na to, abyste mi řekla, kdo jste, co máte společného s Cadem a proč jste mi ukradla člun, nebo zavolám místní policii a nechám vás zatknout za pirátství a napadení.“

„Pirátství a...“ Překvapeně si odfrkla, přičemž ho hlavně upoutalo, jak se jí hezky zhoupla prsa. „Děláte si srandu? A jak jsem vás napadla?“

Vyťukal na mobilu číslo, aby zavolal Giovannimu, svému správci na Isola Estiva, nikoli policii, ale to nemusela vědět. „Už to bude jedna vteřina,“ řekl, když zvedl telefon k uchu.

„*Ciao, la polizia?*“ řekl, když Giovanni na druhé zazvonění zvedl telefon.

A ve stejný okamžik, kdy Giovanni řekl „*Signor Garner, jste to vy?*“, zvedla jeho nezvaná pasažérka ruce.

„No jo, počkejte. Jmenuji se Milly Devlinová a jsem sestra Lacey Cadeové.“

Takže Brandonova švagrová? Ne jeho milenka...

Ulevilo se mu. Vzápětí se zamračil. Proč je kčertu rád, že ta holka není bokovka jeho rivala, což by se v bulváru vyjímalo mnohem líp?

„*Va bene, signor...*“, řekl do telefonu a ukončil spojení s Giovannim, který stále nechápal, co to má znamenat. *Tak to jsme dva*, pomyslel si sklesle, když ukončil fingovaný hovor a zastrčil mobil do kapsy kalhot.

„To už je lepší,“ poznamenal, ale dával si pozor, aby se nepřestával mračit.

Byl teď víc zaujatý než rozzlobený. Ale rozhodně neměl v plánu nechat ji z toho snadno vybruslit, protože její příbuzenství s Cadem jen umocňovalo potenciál současné situace.

To tedy vysvětlovalo, proč byla na slavnosti společně s Cadeovou ženou. Ale nevysvětlovalo to jejich hádku, jíž byl svědkem. Ne že by ho jejich rodinná situace zajímala sama o sobě. Rodiny nebyly právě jeho silnou stránkou, nevěděl, jak to v nich chodí, a ani to vědět nechtěl. Ale jestli se v Cadeově ráji vyskytl nějaký problém, mohl by ho využít pro sebe. Cadeovo manželské štěstí, které dával tolik na odív – od chvíle, kdy se konečně přiznal ke svému dítěti a teprve po čtyřech letech si vzal jeho matku –, Romana ani v nejmenším nepřesvědčilo. Roman koupil Drystar, aby tuto idylu narušil, a od té doby tlačí redaktory svého bulváru, aby hledali další pikantní záležitosti. Cadeovi se ale podařilo objevení jeho utajovaného nemanželského dítěte obrátit ve výhodu tím, že si dívčinu matku vzal a pak předstíral, že ji miluje.

Díky seznámení s Cadeovou švagrovou by možná mohl odhalit, jaká je skutečně pravda. Takovou špinavou práci samozřejmě obvykle nedělal sám, to byla věc jeho editorů, reportérů a sloupkařů. Také se už o Cadea přestal zajímat, protože si řekl, že soustředit se na něho nesvědčí jeho duševnímu zdraví... Ale tenhle sólokapr mu spadl do klína. Doslova. A jako důkaz má modřiny.

„Teď mi řekněte, proč jste ukradla můj člun.“

Nad člunem se přehnal poryv větru a dívka se obžala pažemi. Tenká látka šatů příliš nechránila před nočním vzduchem. Kdyby byl džentlmen, nabídl by jí své sako. Ale nebyl.

Pohlédla stranou a zachvěla se. „Vypůjčit si váš člun byla hloupost, které hluboce lituji. Ale opravdu jsem si myslela, že je Cadeův,“ řekla už o poznání kajícněji.

Pokrok.

„Chtěla jsem odtamtud vypadnout, stačí vám takové vysvětlení?“ dodala, ale vyzývavě vystrčená brada a upřený pohled nepůsobily ani trochu kajícně.

„Sotva,“ opáčil. Bylo to jedno z nejstarších klišé, ale když se napřímila a probodávala ho pohledem, musel přiznat, že je ještě přitažlivější. „Budu chtít mnohem podrobnější vysvětlení, proč jste mi vlezla na člun a chtěla ho štípnout.“

Vypadalo to, že má takový vztek, že se nezmůže na slovo – a on se právě začínal dost bavit.

I když si nebyl úplně jist, co ho uspokojovalo víc. Jestli vědomí, že je mu člen Cadeovy rodiny vydán na milost, nebo to že byla ještě nádhernější, když ho tak propalovala pohledem.

„Tedy pokud nechcete, abych vás nechal zatknout.“

Ucedila něco o boháčích, a neznělo to nijak lichotivě.

„Dobře, tak mě nechte zatknout!“ Podrážděně rozhodila paže. „Ale nakonec se budete zpovídat z maření času policie, až se ukáže, že to všechno je jedno velké nedorozumění.“

„Možná se spokojím s žalobou na odškodnění.“ Významně si zamnul naražený bok. „Padesát táců za každou modřinu, a příště si rozmyslíte lézt na cizí člun bez dovolení.“

„Klidně se se mnou suďte.“ Dýky v jejích očích se proměnily v meče a zbytky předstírané lítosti byly ty tam. „Ale mám na účtu všehovšudy sto šedesát dva euro. Takže desetivteřinový hovor s vaším prá-právníkem vás bu-bude stát víc, než ze mě vy-vyrazíte.“

Její slova by byla zněla mnohem přesvědčivěji, kdyby jí nejektaly zuby.

„Chudá dívka ve značkových šatech, a navíc Brandonova sestra? Myslím, že to zkusím.“

Věděl, jak vypadá chudoba, protože většinu dětství prožil s matkou v nuzných poměrech, ale ona na to nevypadala...

„Ty šaty nejsou moje. Půjčila jsem si je od Lacey. A nejsem Brandonova sestra, ale švagrová, a nemá ke mně žádné závazky. Jestli se se mnou budete soudit, budete se soudit s naprosto nemajetnou Milly Devlinovou, která má stejně daleko k tomu, aby to stálo za to, jako vy k ošklivému, pokornému chudákovi bez zbytnělého ego.“

Musel se kousat do rtu, aby se jejímu rozhořčení nezačal smát. A ta urážka maskovaná jako kompliment. Takže si nemyslí, že je ošklivý. To je dobré vědět. Narážku na jeho zbytnělé ego by bral, protože v tom se nemýlila. Ano, měl velice zdravé ego, které si od mládí hýčkal, aby mu pomohlo překonat strádání a ponižování z dětství.

Její poznámka ke Cadeovi také něco dokreslovala. Zřejmě nepatřila mezi jeho nohsledy a nepožívala

jeho velkorysosti. Ale znal Cadea natolik, aby věděl, jak je úporně ochránářský k těm, o nich si myslí, že „patří“ do rodiny. Sestra jeho manželky tento požadavek jistě splňuje. Přestože si to sama zřejmě nemyslí.

Zachvěla se. Tentokrát pořádně. Povzdechl si.

„Tu máte...“ Svlékl si sako a přehodil jí je přes ramena – když ji nechá zmrznout, nedostane z ní žádné užitečné informace.

„Nikdo se o vaše sa-sako neprosil,“ zaprotestovala, ale stále se klepala.

Už nedokázal skrývat pobavení.

„Čemu se smějete?“ otázala se dotčeně, což ho přimělo usmát se ještě víc. Její způsoby byly vskutku osvěžující. Kdo ví?

„Vám. Na lodního lupiče jste neuvěřitelně nevděčná.“

„Tak naposledy, nejsem lupič, jenom jsem si člun půjčila.“

„To je jedno...“ Přistoupil ke kormidelnímu kolu a nastartoval motor. Zatím ji nechtěl nechat jít, ale také nechtěl, aby dostala zápal plic. Zbývala tedy jediná možnost.

Sáhla po kormidle, když zamířil k Isola Estiva – ostrůvku nedaleko pobřeží, který koupil před dvěma lety, ale jen zřídka měl čas na něm pobývat. Až dosud.

„Kam mě to vezete?“ zeptala se s toužebným pohledem upřeným na světla Sorrenta, která se vzdalovala rychlostí několika uzlů, když obeplouvali Capri a mířili ven ze zálivu.

Střelil po ní pohledem. „Na můj soukromý ostrov, kde se vyspím, než se rozhodnu, co s vámi. Protože jsem moc unavený na to, abych ještě v noci vymýšlel vhodný trest...“ Což nebyla tak úplně nepravda. Už měsíce se v práci přepínal a za celou tu dobu pořádně nespál. A za víc než deset let neměl skutečné

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Pomsta v ráji***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.